

Jaktskildringen til Eli Moe fra Ås i Akershus

Varm høst i Nordtrønderske fjell. Den første høsten uten Pollux, vår fantastisk glade, trofaste, høyreiste og vakre irsksetter. Det er rart å være her uten han. I dette terrenget som vi begge kjenner så godt og her vi har hatt så mange flotte opplevelser sammen. Heldigvis har jeg en hundeinteressert kollega som tilbøy å låne oss den eldste tispa si så snart han hørte at vi var uten hund. Så jeg har Terra ved foten når jeg går oppover flyene fra Lutra. Svoger og samboer har vendt nesa mot seter'n. De har jakta flere dager og ville hjem og forberede middag. Ett- og treåringen min er i hytta til farmor og farfar "frammi bygden" og dette er min dag. En heil dag midt i terrenget, uten unger. Jeg må bare benytte sjansen og ta meg ei ekstra runde og utnytte lyset. Jeg slipper Terra og hun jakter etter hvert for meg, og enser heldigvis ikke tamreinen som har samla seg i området. På ei smal myr oppi bjørkeskogen står hun. Flott fuglearbeid, men det gir ingen resultater i sekken. Jeg er visst fullstendig ute av skytetrening... Vi slipper oss over kanten innunder Lissbursklumpen, mest for å nyte synet av Kjerdela

som slynger seg nederst i dalen. Vakkert! Jeg trør gjennom nok et felt med kantarell. Det bugner virkelig denne høsten! Rypekullet vi hadde oppe har visst flydd en anna vei, så vi tar oss ei lita pause. Jeg finner en stein å sitte på helt utpå kanten så jeg virkelig kan nyte utsynet i kveldslyset, både innover mot Kjerdelsvatnet og ut dalen mot granskauen og Lauvsjøen som glitrer nedi bygden. Terra får siste nisteskiva og er klar for ny innsats.

Da skjer det. I myra like under oss går det opp ei orrhøne, og så ei til. Bare femogtjue meter unna kanskje, har de sittet i myrgraset og fulgt med på oss. Vi blir begge i fyr og flamme, jeg får sekken på ryggen og følger på nedover lia. Kanskje har vi flaks. Kanskje de har slått inn i et tre i stedet for å segle videre. Det er åpenbart mye godlykt for Terra raser fram og tilbake. Dette er gøy! Så stopper Terra, litt rådvill. Fra grantullen hun nettopp søkte gjennom letter

orrhøna. Kommer bakfra og flyr rett mot meg, så jeg ser begge de mørke øynene og brunspraglete vinger som slår. Hun passerer meg med bare et par meters klaring. Jeg vifter med hagla, men noe skudd er håpløst. Og heller ikke nødvendig. For et syn! Å få se en mesterflyger på så nært hold. Og jommen var ikke den gamle røya eldst. Hun lurte oss trill rundt. Sekken er tom, men hodet er fullt av bilder og lukter og spenning når Terra og jeg tusler videre nedover for å finne oss et sted å krysse elva på vei til ovnsvarme og ferdig middag i Seter'n.